

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεν, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια καὶ τέλος). — Εὐγενίου Μορέ : ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, μετάφρασις Κ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Μείνας μόνος, δὲν ἐσκεπτόμην πλέον τὴν δυστυχίαν μου, ἀλλὰ τὴν ἀπελπισίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ ἂν ὁ κηδεμῶν μου δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤμην παράφρων ἤδη ὅτε ἤρχισεν νὰ ὑποπτεύῃ τὴν σύζυγόν του; Ἄν τῷ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν νὰ τὴν ἐκδικηθῇ; ... Καὶ θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ αἰτιος τῆς ἀπώλειας τῆς! ... Προσπάθουν ν' ἀνεύρω τὸν τρόπον νὰ τὴν βοηθήσω, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἦτο μόνη, ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ ἐτέρου προστάτου ἢ ἐμοῦ καὶ μόνου, καὶ πανταχόθεν προσέβλεπον τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπιτυχίας. Δὲν μοι ἀπέμενεν ἄλλο μέτον ἢ τὸ ἐγκλημα... Ἄν ἐκεῖνος ἀπέθνησκεν, ἢ Ἀρτεμις ἐσώζετο!

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει· ἀκίνητος καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν δυστυχιῶν μου, προσπαθούν νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι οἱ προσπεποιημένοι παραλογισμοὶ μου εἶχον διασκεδάσει τὰς ὑποψίας τοῦ κόμητος, ὅτε ἤσθάνθη χειρὰ τινος πιέζουσαν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους μου, ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς πιέσεως ἠννόησα ὅτι ἦτο αὐτός. ... Ἐστρεψα τὸ βλέμμα ἀγρίως, αἰσνεὶ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ αἰμοβόρου σχεδίου μου, τὸ ὁποῖον ἐμελέτων κατὰ νοῦν.

— Ἐ! ἄς παύσωσι πλέον οἱ παραλογισμοὶ! μοὶ εἶπε ψυχρῶς, εἴμεθα μόνου καὶ δὲν ἔχω πλέον ἀναγκὴν ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὰς ρωμαντικὰς σου ἀνοησίας. Εἰς νέον τινὰ παροξυσμὸν, εἴμπορεὶς νὰ προσποιηθῇς καλλίτερον τὸν παράφροννα. Ἐπὶ τοῦ προκόντος ὁμοῦ ἔχομεν νὰ τακτοποιήσωμεν μίαν ἄλλην ὑπόθεσιν, ἀφορῶσαν τὴν σύζυγόν μου. ... τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ βλέπω ἀγαπῶσάν σε. ...

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, ἀπήντησα, νομίσασι ὅτι μοὶ ἐζήτηει ἱκανοποίησιν.

— Ἴδου λοιπὸν τί σκέπτομαι! ... Ἦ ἀναχωρήσωμεν αὐριοῦ τὴν πρωΐαν διὰ τὴν Γερμανίαν, ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ ἔλ-

θῆς ἀπόψε εἰς τὸ φρούριον· θὰ με περιμένῃς ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου σου Γράγγερ· ὦστε σὲ εἰδοποιῶ νὰ ἦσαι ἕτοιμος περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, θὰ σας περιμένω. Μ' ἐχαίρετίσει καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀπερίγραπτος χαρὰ μὲ κατέλαβεν αἰφνης· ἢ πρόσκλησις τοῦ μ' ἐσώζεν ἐκ τῆς κμηχανίας· θὰ ἐκτυπώμην μετ' αὐτοῦ ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ καὶ τοῦλάχιστον θὰ τὸν ἐφόνευον ἄνευ τύψεως συνειδότης. ...

Ἡὐχαρίστησα ἀπὸ καρδίας τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπειρον δικαιοσύνην του.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὴν Ἀρτεμιν. Ὁ κηδεμῶν μου ἦτο ἴσως ἤδη καθ' ὁδόν, ἐπιστρέφων εἰς τὸ φρούριον· ἀλλ' ἐὰν ἴππευον τὸν Ράλφ, θὰ ἔφθανον εἰς Μωφὲρ ἡμισεῖαν ὥραν πρὸ αὐτοῦ, διότι ἐκεῖνος μὲν, ἐφ' ἀμάξης ὦν, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κάμῃ περιστροφὰς τινὰς, ἐνῶ ἐγὼ θὰ μετέβχινον διὰ τῶν συντομωτέρων ὁδῶν. Ἐστρεψα ἀμέσως εἰς τὸ ἵπποστασιον, ἔνθα ἐνεσταυλιζέτο ὁ ἵππος μου· ἐν ἄλλοις διέταξα νὰ μοὶ ἐτοιμάσωσιν αὐτὸν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀνέβην ἐπ' αὐτοῦ, μὴ δώσας οὐδεμίαν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Γράγγερ, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ ταραχθῶ περισσώτερον.

— Φίλε μου, τῷ εἶπον, παρατηρήσατέ με καλῶς· βλέπετε ὅτι οὐδέποτε ὅσον τώρα ἔχω σῶσι τὰς φρένας· ἀλλ' ἐπειδὴ, ἐν στιγμῇ παραφροῦρας, μοὶ διέφυγον λέξεις τινὲς ἀφρονεσι καὶ ἀπερίσκεπτοι, φοβούμαι μὴ τὴν φονεύσῃ! ...

— Ἄχ! τένον μου, εἶπεν, ὁ Θεὸς νὰ σε διαφυλλάτῃ!

Ἀνεχώρησα καλπάζων διὰ τὸ φρούριον. Διήλθον τὴν μεγάλην ὁδόν, εἶτα δὲ ἀφῆκα τὸν Ράλφ εἰς τὴν διάθεσιν του. Καθ' ὁδὸν συνήντησα φορτηγούς τινὰς ἀμαξίας καὶ ἀνθρώπους ἐπιστρέφοντας εἰς τὸ χωρίον· Ὡς ἐκ τοῦ σκότους, ὤθησα διὰ τοῦ ἵππου μου ἀνθρώπον τινὰ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε φωνάζων κατὰ γῆς. Δὲν ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὰς κραυγὰς του, διότι αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολὺ τιμοὶ. Ἐπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ σώσω τὴν Ἀρτεμιν· ἔπρεπε νὰ τὴν πείσω νὰ φύγῃ, ἢ νὰ κρυβῇ, μέχρις οὐ τὸ ξηφός μου θὰ τὴν ἐσώζεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου τῆς. Τίς οἶδεν; Ἴσως ὁ κύριος Μωφὲρ εἶχε

κατὰ νοῦν τὰ σκληρότερα μαρτύρια δι' αὐτήν.

Ἦδη ἐπλησίαζον εἰς Μωφὲρ. Ἀπαξ διερχόμενος τὴν γέφυραν τοῦ Σεμῶ, θὰ ἔφθανον εἰς τὸ φρούριον μετὰ ἐν τέταρτον. Ἄλλ' αἰφνης ἔστην ἀκίνητος. ... Ὁ ρύαξ, ἐξογκωθεὶς ὑπὸ τῶν προσφάτων βροχῶν, εἶχε πλημμυρῆσει. ...

Ἐρρηξα κραυγὴν ἀπελπισμοῦ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ φρούριον, ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσω ἄλλην ὁδόν, ἀκριβῶς ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκολουθήσει καὶ ὁ κηδεμῶν μου. ... Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔφθανον πρὸ αὐτοῦ. ... Ὄφειλον λοιπὸν νὰ διέλθω μὲ πᾶσαν θυσίαν. Ἀφοῦ προσηυχῆθην εἰς τὸν Θεόν, ὤρμησα ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἀπόφασιν ἔχων νὰ διέλθω κολυμβῶν. Ὁ Ράλφ ἀνίστατο καὶ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου. Ὁργισθεὶς, ἐβύθισα τὰς ἐγκεντρίδας μου εἰς τὰ πλευρά του· ὁ πόνος ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ συμπαρασύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Τότε ἤρχισα νὰ τον ἐνθαρρύνω διὰ τῆς φωνῆς μου καὶ νὰ κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς μου τοὺς μυκτῆρας του ὑπεράνω τοῦ ρεύματος· ἀλλ' ἡ ὀρμὴ τῶν ὑδάτων ἐτύφλου αὐτὸν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκινδυνεύομεν νὰ πνιγῶμεν ἀμρότεροι.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐφάνησαν ὀλόκληρος αἰὼν, ἐπαλαίωμεν κατὰ τοῦ θανάτου. Ἐπὶ τέλους ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον τὰ δένδρα τῆς ἀπέναντι ὀχθῆς· ἀλλ' ὁ Ράλφ ἦτο ἐξηνητημένος, ἐρρέγγετο, ὡς ψυχορραγῶν. ... Αἰφνης ἡ κεφαλὴ του ἐβυθίσθη ἐντὸς τῶν ὑδάτων. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς. ... Ἠρχίσθη τότε νὰ φωνάζω, σχεδὸν νὰ κλαίω. ... Ἐν τῇ ἐσχάτῃ δὲ ἀπελπισίᾳ μου, ἐρρίφθην ἐντὸς τῶν ὑδάτων διὰ νὰ τον ὑποστηρίξω. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἀνέπνευσεν ὀλίγον· ὅτε δὲ ἐσκεπτόμην πῶς θὰ δυνήθω νὰ μεταφέρω αὐτὸν μέχρι τῆς ὀχθῆς, ὁ πόνος μου προσέκοψε παραδόξως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἦμεθα πλέον ἐκτὸς κινδύνου.

Μόλις ἐπάτησα τὸν πόδα εἰς τὸ ἔδαφος, ἤρχισα νὰ περιποιῶμαι τὸν ἀτυχῆ Ράλφ, τοῦ ὁποῖου οἱ πόδες ἐκλονίζοντο· κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν θὰ ἔδυνκτο νὰ με μεταφέρῃ εἰς τὸ φρούριον. Ἐλυπούμην

νά τον αφήσω και να φύγω τον έσυρα λοιπόν εκ του χαλινού, όπως έδουήθη, και έπροχώρησα εκατό περίπου μέτρα· όλίγον κατ' όλίγον τό εύγενές και γενναίον ζώον ανέλαβεν. Ίππευσα πάραυτα αυτόν και άνεχώρησα.

Εύτυχώς είχαν μετ' έμού την κλειδα της θύρας τού κήπου. Έτρεξα πάραυτα εις τό ίπποστάσιον και ένεπιστεύθη τον Ράλφ εις τινά εκ των ίπποκόμων μου· ειτα δέ άνέβην εις τό φρούριον, τό όποιον ήτο σκοτεινόν· δέν υπήρχε φώς ούτε εις την αίθουσαν, ούτε εις τό δωμάτιον της Άρτέμιδος και δέν ήκούετο ουδ' ό έλάχιστος θόρυβος.

Έφθασα εις τον πρόδομον, ό όποιος ήτο έρημος· έφώναξα, άλλ' ουδείς μοι απήντησε. Τούς όφθαλμούς έχων πλήρεις δακρύων, ώρησα προς τό έστιατόριον, ένθα εύρον υπηρέτας τινάς· μόλις μ' είδον, δέν έδουήθησαν να κρατήσωσι κραυγήν εκπλήξως. Η Αικατερίνη, ή θαλαμηπόλος της Άρτέμιδος, ήτο έν τώ μέσφ αυτών και έτρεξε πάραυτα προς έμέ.

— Η ανάδοχος μου; . . . τή είπον.

— Άνεχώρησε, κύριε! απήντησεν εκπληκτος.

— Άνεχώρησε; . . . ποτε; . . . πού υπήγεν; . . .

— Ήλθε προς συνάντησίς σας . . . Δέν την είδετε λοιπόν;

— Ήλθε προς συνάντησίν μου;

— Βεβαίως, άνεχώρησε ταχέως, διότι έλαβεν έπιστολήν από τον κύριον κόμητα, ό όποιος την ειδοποίησεν ότι σας συνέβη έν δυστύχημα.

Πάραυτα έροδήθη ένέδραν τινά.

— Αικατερίνη, εξήγησου καθαρώς, σε παρακαλώ. Άγαπάς την κυρίαν σου . . .

— Κύριε, δέν ήξεύρω τίποτε περισσότερον, απήντησε συγκεκλιμένη, ή ότι περί την πέμπτην ώραν ό Μαρτίνος επανήλθεν από τό Μονθερμέ, φέρων δύο έπιστολάς, την μίαν δια την κυρίαν κόμησσαν και την άλλην δια τον κύριον Πλακίδα, ό όποιος είχε διαταγήν να την ακολουθήσει. Η κυρία κόμησσα εύρε την άμαξαν έξευγμένην, άνέβη επ' αυτής μετά τού Πλακίδα και άνεχώρησαν . . . Τώρα, όπου ήλθετε, ήμεθα όλοι εις μεγάλην άνησυχίαν. . .

— Και δέν είπε τίποτε ό Πλακίδας;

— Τίποτε· μόνον ό Μαρτίνος μάζ έλεγεν ότι απόψε δέν θα επιστρέψη κανείς και ίσως ούτε αύριον . . .

Άφου άπαξ ή Άρτεμις άνεχώρησεν από τό Μωφέρ την πέμπτην ώραν, έπρεπε να φθάσει εις Μονθερμέ την έβδόμην . . . εγώ δέ άνεχώρησα εκ της οικίας τού Γράγγερ την έννάτην. Πάντα ταύτα άπεδείκνυσον ότι είχαν έμπέσει εις την παγίδα τού κόμητος, όστις, φαίνεται, είχε προΐδει τά πάντα. Έν τή παραφορά της λύπης μου εύρισκόμενος, δέν έδυνάμην τί να σκεφθώ και τί ν' άποφασίσω. Η Αικατερίνη, ώρα και άνήσυχος, με ήρώτα περιδακρυς.

— Πού είναι ό Βαστιανός; τή είπον.

— Πρέπει να ήνε εις την οικίαν του, έπιθύρυσεν έρυθριώσα.

— Καλή μου Αικατερίνη, τρέξε άμέσως να τον ζητήσεις· ειπέ του να έλθη έως ότου ν' αλλάξω τά φορέματά μου και να έτοιμάσω την άμαξαν . . .

— Άλλά, κύριε, αν με ιδούν την νύκτα να κτυπώ την θύραν του . . .

— Σοι όρκίζομαι, ότι πρόκειται να σώσης την κυρίαν σου . . . Έκάστη στιγμή άναβολής είναι δι' αυτήν θάνατος . . .

— Ω! πηγαίνω, κύριε, πηγαίνω.

Και άνεχώρησε τρέχουσα.

Τότε άνέβην έσπευσμένως εις τό δωμάτιόν μου, διότι ήμην καθυγρος εκ τού ιδρώτος. Ο Φρίξ έκοιμάτο· δέν ήθέλησα να τον έξυπνίσω. Πάραυτα ήλλαξα ένδύματά, έθεσα εις τά θυλάκιά μου όσα χρήματα είχαν, έλαβον τά πιστόλιά μου και έπέστρεψα εις τό ίπποστάσιον. Ο πτωχός Ράλφ εκειτο εξήσθηνημένος επί τού έδάφους· επλησίασα και τον έθώπευσα, αυτός δέ ήνέφξε τους όφθαλμούς μετά κόπου και με παρετήρησεν. Είτα δέ, άφου άφύπνισα ένα των ίπποκόμων και τον διέταξα να έτοιμάσει τό όχημά μου, εξέλεξα ένα εκ των καλλιτέρων ίππων μου. Οτε δέ τώ έθετον τον χαλινόν, παρετήρησα ότι ό υπηρέτης τού σταύλου δέν έκινείτο.

Ένόμισα ότι έκοιμάτο και επλησίασα προς αυτόν δια να τον έξυπνίσω· αλλά, κατ' άπαράδοξον όλως σύμπτωσιν, είδον αυτόν έχοντα τους όφθαλμούς ανοικτούς.

— Δέν μ' ήκουσες; τώ είπον.

— Ω! μάλιστα, κύριε, απήντησεν· αλλά δέν είναι αυτό πού μ' έκαμε να μη κινηθώ· μάς έχουν έμποδισμένον να σας αφήσωμεν να πάρετε άλογον από τον σταύλον.

— Άθλιε! εκράυγασα, υπάκουσον . . . είδεμή . . .

— Είνε αδύνατον, κύριε· ό κύριος κόμης θα με διώξη.

Δέν είχαν ποσώ διαθέσειν να έλθω εις συζήτησιν μετ' αυτού, αλλά, λαβών μακρόν μαστίγιον·

— Έμπρός, σήκω επάνω! τώ είπον πλήρης όργης.

Δέν έτόλμησε ν' άντιστη και ένεδύθη καλών συναδέλφον τού τινά, όστις έκοιμάτο εις την άλλην γωνίαν τού σταύλου.

— Ε! έ! Πέτρε, δέν άκούεις;

— Άκούω, απήντησεν ό άλλος, τώρα έρχομαι.

Καθ' ήν δέ στιγμήν ήτοιμαζόμενη να λάβω τον ίππον, οι δύο υπηρέται έστησαν εναντίόν μου, κρατουίντες ανά χείρας τά μαστίγια των.

— Κύριε, υπέλαβεν εκείνος, τον όποιον πρό όλίγου είχαν κακομεταχειρισθή, δέν είμπορούμεν να σας αφήσωμεν να πάρετε τ' άλογά μας.

— Άλλ' αυτό είναι ιδικόν μου, απήντησα, και τό παίρνω.

— Σας παρακαλώ, κύριε, μη μας ρίχνετε άδικον, είπεν ό Πέτρος, έχομεν τέτοιαν διαταγήν· και έπειτα δέν σας συμφέρει ν' άντισταθήτε, διότι είσθε ένας και ήμείς είμεθα δύο . . .

— Πολύ καλά! είμεθα και ήμείς δύο, άνέκραξε φωνή τις όπισθέν μου.

Πάραυτα άνεγνώρισα τον Βαστιανόν, όστις, εύρών την θύραν ανοικτήν, είχαν εις-έλθει άκούσας την φιλονεικίαν.

— Έμπρός, κάτω τά μαστίγια σας! επανέλαβεν ό λαθρέμπορος, τού όποιου ή άνδριά ήτο γνωστή εις τά μέρη εκείνα. Συγχρόνως δ' έδειξα εις αυτούς έν πιστόλιον, εις την θέαν τού όποιου ώπισθοχώρησαν.

— Θα μας κάμετε να χάσωμεν την θέσιν μας, Βαστιανέ, είπεν ό εις εξ αυτών.

— Λυπούμαι πολύ δι' αυτό· αλλά τί πρέπει να γίνη; . . . Πρέπει να κυττάσωμεν πρώτον τας ύποθέσεις τού κυρίου Άνδρέου!

Και, λαβών λυχνίαν τινά, προύχώρησε και έσυρεν εκ του χαλινού τον ίππον.

— Άν σας έρωτήση ό κύριος κόμης, προσέθηκεν, ειπέτε του ότι εγώ επήρα τό ζώον . . . Και τώρα, άγαπητοί μου φίλοι, δυστυχία εις εκείνον από σας, ό όποιος ήθελε φωνή περίεργος! . . .

Μετά δέ τούτο εξήλθομεν, κλειδώσαντες την θύραν τού σταύλου. Μετά πέντε λεπτά της ώρας ήμεθα επ' άμάξης.

— Πού πηγαίνομεν; με ήρώτησεν ό σύντροφός μου.

— Κατ' αρχάς εις Μονθερμέ, κατόπιν εις την Γερμανίαν ίσως . . . Δέν ήξεύρω άκριβώς πού! . . .

— Πολύ καλά· αλλά περι τίνος πρόκειται;

— Να εύρωμεν την κόμησσαν, να την έλευθερώσωμεν από τας χείρας τού Πλακίδα . . . κατόπι θα κτυπηθώ με τον κηδεμόνα μου, τον όποιον άρεύντως θα φουεύσω.

— Ω! ω! πολλά πράγματα δια μίας! Άλλά προς χάριν σας, κύριε Άνδρέα, δέν φοβούμαι τίποτε· είμαι όλος ιδικός σας, διαθέσατέ με όπως θέλετε.

ΚΣ'

Περί την μίαν ώραν μετά τό μεσονύκτιον επθάσαμεν εις Μονθερμέ. Ο Βαστιανός είχε προσχεδιάσει τά πάντα.

— Άν ή κυρία κόμησσα ει' έδω, είπε, θα την εύρωμεν έντός της ήμέρας.

Και με ώδήγησε δια τινων περιστροφών εις τι άθλιον και έλεεινόν ξενοδοχείον, ως έδυνατό τις να κρίνη εκ τού έξωτερικού του.

— Κτυπάτε δυνατά, μοι είπε, διότι οι οικοδεσπότες είναι όλίγον κωφοί.

Έκρουσα όντως ισχυρώς, άλλ' ουδέμια απάντησις μοι έδόθη.

— Καλόν σημεϊον, υπέλαβεν ό λαθρέμπορος, είμπορεί κανείς να ύποπτεύση κάτι τι.

Και, λαβών τό ρόπτρον της θύρας, εκρούσε βικίως και ισχυρώς, ένφ συγχρόνως τρείς όξείς συριγμοί εξήλθον τού στόματός του.

Πάραυτα ή θύρα ήνεφχθη και ειςήλθομεν εις τινά ισόγειον αίθουσαν, ή όποια ήτο πλήρης καπνού.

Ο ξενοδόχος επανέκλεισε την θύραν, τρίβων τους όφθαλμούς.

— Είναι έδω τά παιδιά; ήρώτησεν ό σύντροφός μου.

— Τρία μόνον, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ γέρον· ὁ Ἀλσάκιος, ὁ Μπέκος καὶ ὁ Κώστας.

— Φώναξέ τους καὶ εἶπέ τους ὅτι εἶνε ἀνάγκη . . .

Ὁ ξενοδόχος ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεγκρίθησαν ἐνώπιόν μας τρεῖς ἀνθρώποι, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισα τοὺς δύο λαθρεμπόρους, τοὺς ὁποίους εἶχον συναντήσει ἄλλοτε εἰς τὸ δάσος.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Βαστιανὸς εἰς τὸν ξενοδόχον, εἶπε νὰ μπάσουν χωρὶς θόρυβον τὴν ἀμαξάν μας εἰς τὴν αὐλὴν καὶ βάλε τὸ ἄλογον εἰς τὸν σταῦλον.

Ὅτε δὲ ὁ ξενοδόχος ἀνεχώρησεν :

— Εἴσαθε ἐλεύθεροι ; ἠρώτησεν ὁ ὀδηγός μου τοὺς συντρόφους του.

— Διαβόλε ! αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ ! ὑπέλαβεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Πολὺ καλὰ· αὐτὸ θὰ εἶπῃ ὅτι εἴσαθε ἐλεύθεροι. Τώρα, παιδιὰ, δρόμον ! πρόκειται γιὰ μιὰ δουλειά . . .

— Ἄν ἦν ἔτσι, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὁμίλει . . . ζεύρεις ὅτι εἴμεθα φίλοι σου . . .

— Σὰς εὐχαριστῶ ! Τώρα ἄς φύγωμεν καὶ εἰς τὸν δρόμον θὰ σας εἶπω τί τρέχει.

Ἄκτις ἐλπίδος ἐφώτισεν αἴφνης τὸ πνεῦμά μου· τῇ συμπράξει τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι νὰ περιφρονῶσι τοὺς νόμους καὶ νὰ ἀψηφῶσι πάντοτε τὸν κίνδυνον, ἐδυνάμην νὰ φέρω εἰς πέρας τὰ σχέδιά μου.

Ἐξήλθομεν λοιπὸν ἐν σιγῇ, ὁ δὲ Βαστιανὸς μ' ἐκράτησε πέντε μέτρα ὀπισθεν αὐτῶν.

— Ἄν θέλετε νὰ με ἀκούσετε, κύριε Ἀνδρέα, μοὶ εἶπε, πρέπει νὰ μας ἀφήσετε μόνους . . . ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἦσθε ἡσυχος, νὰ μὴ κουρασθῆτε . . .

— Δὲν βλάπτει ! ἀπήντησα.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατε τὴν συμβουλὴν μου . . . Καὶ εἰπετα εἴσαθε εἰς ἡμᾶς ὅπως διόλου περιττός . . . θὰ κουρασθῆτε ἀδίκως. Ἐγὼ, ποῦ σας λέγω νὰ καθῆσθε, ἔχω τὸν λόγον μου . . . δὲν θέλω νὰ ἠξεύρουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ὅτι εἴμεθα συνεννοημένοι . . . Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἂν ἡ κυρία κόμησσα εἴν' ἐδῶ, θὰ τὴν εὐρω ἀμέτως καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Μὴ μας ἀργοπορήσῃς εἰς λοιπὸν ἂν θέλῃς νὰ ἐπιτύχωμεν.

Πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους του, ἀφῆκα αὐτούς, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ λύπης· οὐχ ἥττον μοὶ ὑπεσχέθη μετ' ὄρκου ὁ Βαστιανὸς ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ με εἰδοποιήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράγγερ, ἀμα ἤθελεν ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ Πλακίδα ἢ τῆς ἀναδόχου μου.

Ὁ ἀξιόλογος φίλος μου Γράγγερ εἶχε διατάξει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ περιμένωσιν τὴν ἐπιστροφὴν μου. Οὕτω, μόλις ἐφθασα εἰς Μονθερμέ, μοὶ παρετέθη πολυτελέστατον δεῖπνον· ἀλλὰ δὲν εἶχον ὄρεξιν. Ἐπιὸν μόνον ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἐνδεδυμένος, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῶ ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, ἃς ὑπέστην ἐν τοσούτῳ βραχυτάτῳ χρόνῳ. Ὅτε δ' εἴμενα μόνος, ἠγέρθη καὶ ἤρχισα νὰ περιπατῶ ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Ἦνεφθα τὸ παραθύρον, ὅ-

πως ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα, καὶ ἔπειτα τὸ οὖς καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τῆς νυκτός, ἐλπίζων ὅτι κρότος τις θὰ μοὶ ἀνήγγελλε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Βαστιανοῦ. Ἄτυχῆς Ἄρτεμις ! ποῦ νὰ ἦτο ἄρα γε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὁποῖας βασιάνους νὰ ὑπέφερον ; . . . Ἡ ἀδράνειά μου μ' ἐφόνευε καὶ ἠσθάνομην τύψιν συνειδότης, διότι ἀφῆκα τοὺς λαθρεμπόρους· ἂν τοὺς ἠκολούθουν, τοῦλάχιστον θὰ ἐκοπίαζον καὶ ἐγὼ ὑπὲρ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦτο θ' ἀνεκούφιζε κατὰ τι τὴν λύπην μου.

Ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους ὥρας ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν ἐρείνην, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ὥστε μὲ κατέλαβεν ὑποφώσκουσα ἡ ἠώς, καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι ἤρξαντο νὰ διέρχωνται ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀμέριμοι καὶ ἀδιάφοροι· πάραυτα δὲ ἠννόησα ἐκ τούτου ὅτι οὐδὲν παραδοξὸν γεγονὸς εἶχε λάβει χώραν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Τότε ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὸ ψῦχος τῆς πρωίας. Πολλάκις ἀπεσύρθην ἐκ τοῦ παρθύρου, καὶ πολλάκις ἐπανῆλθον εἰς αὐτὸ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐκείθεν θὰ διέκρινον σημεῖόν τι προαγγέλλον ἢ τὴν παντελῆ καταστροφὴν μου ἢ τὴν εὐτυχίαν μου . . . Ἐπὶ τέλους ὁ Βαστιανὸς ἐφάνη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· ἐκ τοῦ βραδέος βαδίσματός του ἠννόησα πάραυτα ὅτι αἱ ἀναζητήσεις του δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα.

— Ὁ κόμης εἶνε μόνος εἰς Μονθερμέ, μοὶ εἶπεν εἰσελθὼν· ἡ κυρία κόμησσα δὲν ἐφάνη διόλου.

— Εἶνε ἀδύνατον ! ἀνέκραξα, ἔχεις κακὰς πληροφορίες.

— Εἶμαι βέβαιος εἰς ὅ,τι σας εἶπον· ὁ κόμης χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου Δεπάζ, ὅπου, καθὼς ἠξεύρετε, μένει πάντοτε, ὡσὰκις ἐρχεται ἐδῶ· ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν ἐβγήκε πλέον καὶ κανεὶς δὲν τον ἐζήτησεν, οὔτε ἡ κυρία κόμησσα, οὔτε ὁ Πλακίδας. Ἐχω σχέσεις μὲ ὅλους ἐδῶ, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς εἶδε νὰ ἔλθουν· τέλος πάντων ἔχω καὶ μίαν ἄλλην ἀπόδειξιν πολὺ καλλιτέραν· εἶδον τοὺς εἰσπράκτορας τῶν φόρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχω μεγάλην φιλίαν· αὐτοὶ, καθὼς ἠξεύρετε, ἐπισκέπτονται ὅλας τὰς ἀμαξάς, αἱ ὁποῖαι ἐρχονται ἢ διαβαίνουν, καὶ δὲν εἶδον οὔτε τὴν κυρίαν κόμησσαν, οὔτε τὸν Πλακίδα, τὸν ὅποιον πολὺ καλὰ γνωρίζουν, ὅπως καὶ τὴν κόμησσαν. Σὰς ὑπόσχομαι λοιπὸν ὅτι δὲν ἐπέρασαν ἀπὸ ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπὸν τὴν ὠδήγησαν, Θεέ μου;

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, κύριε Ἀνδρέα· Ἐτοποθέτησα τοὺς δύο συντρόφους μου εἰς τὴν θύραν τοῦ βαρῶνου Δεπάζ καὶ τοὺς παρήγγειλα νὰ προσέχωσιν ἂν θὰ ἐξέλθῃ ὁ κύριος κόμης, ὁ κηδεμῶν σας, καὶ εἰς ποῖαν οἰκίαν θὰ εἰσέλθῃ . . . Ὅταν δὲ θὰ πλησιαζῇ νὰ ἔμβῃ, νὰ προσποιηθῶν ὅτι μαλῶνουν, διὰ νὰ μὴ τον ἀφήσουν νὰ ἔμβῃ. Τὸν ἄλλον σύντροφόν μου τὸν ἔστειλα εἰς τὸ Μωφέρ· αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὅποιος εἴμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ ἀπὸ τὰ πατήματα τῶν ζώων καὶ ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης, ποῖαν διεύθυνσιν ἔλαβον . . . Τέλος πάντων θὰ ἰδῶμεν.

— Βαστιανέ, βλέπεις τὴν ἀνησυχίαν μου . . . Σὲ ὀρκίζω εἰς τὴν ζωὴν σου, σῶσε ἐμὲ καὶ ἐκείνην !

— Ἦσυχάστετε, ἔχουμεν καὶ μάτια καλὰ καὶ ποδάρια καλλιτέρα . . . Ἄ ! ἐλθσμόνησα· ἀπόψε, μίαν ὥραν προτίητερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἦλθεν ἐδῶ ὁ Μαρτίνος, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κηδεμῶνος σας, καὶ ἔφερε μ' ἐν ἀμαξί· ἕνα σάκκον ὀδοιπορικόν, τὸν ὅποιον ἀφῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου Δεπάζ. Ἐχω τὸν νοῦν μου καὶ δι' αὐτόν. Αὐταὶ εἶνε ὅλαι αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποῖας εἴμπαρσε νὰ μαζεύσω. Τώρα θὰ σας ἀφήσω, διότι, ἂν τυχὸν πιασθῇ εἰς τὰ δίκτυα ὁ κόμης, πρέπει νὰ ἦμαι ἐκεῖ διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν κόμησσαν, ἂν τὴν εὐρω. Ἄν ἰδῶ τὰ στενὰ, θὰ τὴν ἀρπάξωμεν· ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ὅμως, νὰ εἴσαθε βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθω νὰ σας ἐνταμώσω, πρὶν νὰ φύγετε· θὰ λάβω καιρὸν νὰ σας εἰπῶ δύο λέξεις.

— Σοὶ ἀφίνω τὸν ἔππον μου καὶ τὴν ἀμαξάν μου. Τώρα λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πλήρωσε τοὺς συντρόφους σου.

Καὶ τῷ ἔδωκα ὅσα χρήματα εἶχον μετ' ἐμοῦ, τέσσαρας ἕως πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ σεῖς, μοὶ εἶπε, δὲν κρατεῖτε τίποτε ;

— Ὅχι· ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν ἔχω ἀνάγκη· ἄλλως τε, θὰ μοὶ δώσῃ ὁ Γράγγερ. Ἵπαγε τώρα καὶ σκέψου ὅτι ἡ ζωὴ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς χεῖράς σου.

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ. Ἄ ! ἐλθσμόνησα νὰ σας πῶ, κύριε Ἀνδρέα, ὅτι πρέπει νὰ δεῖξετε γενναϊότητα καὶ νὰ μὴ φοβηθῆτε διόλου . . .

— Ὡ ! μὴ ἀμφιβάλλεις ποσῶς· θὰ τον φονεύσω, ὡς σκύλλον, διότι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀναδόχου μου.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθημεν.

Ὅντως, τὰ ληφθέντα παρὰ τοῦ Βαστιανοῦ μέτρα μοὶ παρεῖχον ἀρκούσας ἐλπίδας· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγωσιν ἐπὶ πολὺ τῶν ἀναζητήσεών του. Ὅθεν, καθησυχάσας πλέον διὰ τὴν Ἄρτεμιν, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι δι' ἐμαυτόν. Ὁ κόμης ἦτο ἀληθῶς δεινὸς ἀντίπαλος· τὸν εἶδον πολλάκις ξιφομαχοῦντα καὶ ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι τοιοῦτος ἀγὼν δὲν ἦτο τόσον εὐκολός. Καὶ τότε ἤρχισα νὰ δοκιμαζῶ τὰ νεῦρά μου, ἐκ τῆς ἐξετάσεως δὲ ταύτης ἐσχημάτισα καλὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ. Ὁ πορευτὸς μὲ εἶχε πλέον ἀφήσει καὶ οὐδεμίαν ἠσθάνομην ἐνόχλησιν.

Ἐκρούσα τότε τὸν κώδωνα. Πάραυτα ὑπηρέτης τις εἰσῆλθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γράγγερ, ὅστις μ' ἐπλησίασε περιδαικρὺς. Προσεπαθήσα νὰ φανῶ ἀπαθής, ὅπως ἀναχαίτισα τὰ δακρυά του.

— Ἀλλὰ δὲν ἐμάθτε λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χθεσινῆς συνεδριάσεως ; μοὶ εἶπεν.

— Τὸ μαντεύω . . . Μ' ἐκήρυξαν ἀπαγορευτόν . . . Ἐ ! καὶ τί μ' αὐτό ; . . . Παρηγορήθητε, ἀγαπητέ μου Γράγγερ, καὶ δότε μοὶ νὰ θλίψω τὴν χεῖρά σας καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω δι' ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε.

— 'Αλλά . . . νομίζω, ὅτι ὁ κύριος βαρῶνος κρύπτει εἰς ὅλα αὐτὰ καί τι μυστικόν. . . Τί συνέβη χθές τὸ ἑσπέρας μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κηδεμόνου σας;

— Συγχωρήσατέ μοι, δὲν εἶμπορῶ νὰ σας τὸ ἐκμυστηρευθῶ.

— Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν προσεποιεῖσθε τὸν παράφρονα.

— Εἶνε ἀληθές.

— 'Αλλά τότε δὲν εἴσθε λοιπὸν παράφρων;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι παράφρων· ἀλλὰ πρέπει νὰ με νομίζῃ τοιοῦτον ὄλος ὁ κόσμος ἐπὶ τινα καιρὸν. . . τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐλευθερώσω ἐν ὄν, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον.

Βεβαίως θὰ με ἠννόησε, διότι δὲν ἐπέμεινε ἐπὶ πλέον.

* * * * *

*** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἡ Ἰωάννα, πλήρης ὀργῆς ὡς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τῆς ταύτης, ἔριψεν ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς φλογερὸν καὶ ἀγριὸν βλέμμα, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια συνήθως αἱ γυναῖκες ρίπτουσι κατὰ παντός, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ πληγώσῃ τὴν καρδίαν των εἰς τὰ λεπτότερα αὐτῆς μέρη.

'Αλλ' αἶφνης, ἐνόησασα ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον παρεξεστράπη, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου μελιχίου.

— Πᾶν ὅ, τι σοὶ προτείνω, Ἀγνή, εἶνε μία ἀπλὴ συμφωνία, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῆς εἰς ἐμέ. Οἱ ἀδάμαντες οὗτοι εἶνε ἀναφαίρετον κτήμιά σου, διότι εἶνε δῶρον τοῦ βασιλέως. Ἄν δὲ ἀποδεχθῆς τὰς προτάσεις μου, σοὶ ὑπόσχομαι, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς θυσίας σου ταύτης, νὰ σε καταστήσω εὐτυχῆ καὶ πλούσιαν καὶ νὰ σε ὑπανδρεύσω μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ σοὶ ἐνθυμίῃ τὸ παρελθόν σου, διότι χάριν σου θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πλούσιος καὶ εὐτυχῆς.

Ἡ Ἀγνή ἔκλαιε πάντοτε.

Ἡ ἀτιμὸς καὶ ἐπονείδιστος συμφωνία, τὴν ὁποίαν ἐπρότεινε εἰς αὐτὴν ἡ βασίλισσα, ἦτο ἐτι μεγαλειότερα ταπεινώσις ἢ αἱ περιφρονητικαὶ ὕβρεις αὐτῆς.

Οἱ λόγοι τῆς βασίλισσης προὔξενησαν εἰς τὴν Ἀγνὴν τοσαύτην φρίκην, ὥστε ἀπέστρεψε μετ' ἀγανακτικῆς τὸ πρόσωπον.

— Ἀνακμένω τὴν ἀπάντησίν σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα ἀνυπομένως.

— Δὲν σὰς ζητῶ πλέον χάριν, Μεγαλειοτάτη, ἐψιθύρισε βραδέως ἡ Ἀγνή, διότι ἔχω ἀμετάτρεπτον ἀπόρασιν νὰ ἐκπληρώσω τὴν θυσίαν, τὴν ὁποίαν τὸ καθήκον μοὶ ἐπιβάλλει. Σὰς ὀρκίζομαι λοιπὸν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἤδη μάς ἀκούει, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπαινίδω τὸν βασιλέα.

— 'Αλλά δὲν πρόκειται περὶ τοῦ βασι-

λέως! ἀνέκραξεν ἀγρίως ἡ βασίλισσα. Πρόκειται περὶ τοῦ τέκνου σου, ἀθλία! Τὸ ἔλθουσόν σου;

— Εἴσθε μήτηρ καὶ ὑμεῖς, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἡδέως ἡ Ἀγνή, καὶ εἶπορεῖτε νὰ ἐνοήσετε τὴν θέσιν μου. Τί θὰ ἐλέγχετε ἂν σας ἔκαμνον τοιαύτην πρότασιν;

— Ἀκριβῶς, διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ μήτηρ, εἶπεν ἡ βασίλισσα παράφρονος ἐξ ὀργῆς, θέλω νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὸ τέκνον σου, διὰ νὰ μὴ διεκδικῆσῃ ἡμέραν τινὰ τὸν τίτλον, ὁ ὁποῖος δικαιοματικῶς ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα μου δόναν Ζουάναν, τὴν ὁποίαν τὸ κράτος ἐπισήμως ἀνεκήρυξεν ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου τῆς Καστιλλίας.

— Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ἀπαθῶς ἡ Ἀγνή, δὲν ἐνοῶ τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον κοιμᾶται ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ λίκνου του, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καταστῇ τόσο ἐπιφοβὸς ἐχθρὸς διὰ τὴν βασίλισσαν Ἰωάνναν. Σὰς ὀρκίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπαινίδω πλέον τὸν Ἐρρίκον, καὶ θὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου. Ἀῦριον θὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην, χωρὶς νὰ παραλάβω τίποτε μετ' ἐμοῦ· ἀλλὰ θέλω τοῦλάχιστον νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ὅπως εἰσῆλθον, μετ' τὸ τέκνον μου γυμνὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Παράλογος ἐπιμονή! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα

Καί, ἐγγίσασα διὰ τῶν ἀκρων τῶν δακτύλων τῆς τὸ μέτωπον τῆς Ἀγνῆς, ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὴν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν:

— Καὶ ἂν ἐπὶ τέλους ἀπήτουν, προσέθηκεν ἀγερώχως, νὰ μοὶ παραδώσῃς τὸν βλαστὸν τοῦτον τῆς ἀκολασίας σου;

Ἡ Ἀγνή, ἥτις μέχρι τοῦδε ἴστατο γοηπετικῆς ἐνώπιον τῆς βασίλισσης, εἰς ταύτην βραδείαν ὕβριν, ἠγέρθη αἶφνης ὑπερήφανος καὶ ἀπειλητικῆ.

— Σεβάσθητε τὸ τέκνον μου! εἶπε μετ' ἀγερώχου μητρικῆς φιλοστοργίας. Μὴ ὑβρίζετε τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα, τὸ ὅποιον σὰς μειδίᾳ κατὰ τὸν ὕπνον του. Εἶνε τὸ γνήσιον τέκνον τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας, Μεγαλειοτάτη. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποῖον εἶνε τὸ παιδίον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς μοιχείας;

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ὠπισθοχώρησε, γενομένη κάτωχρος.

— Ἐρωτήσατε περὶ τοῦ ὀνόματός του εἰς ὄλην τὴν Καστιλλίαν, ἐξηκολούθησεν εὐσταθῶς ἡ Ἀγνή. Πλούσιοι καὶ πένητες, Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι, πολῖται καὶ στρατιῶται, ὅλοι μιᾷ φωνῇ θὰ σας ἀπαντήσωσιν: *Ὀνομάζεται Βελτρανοπούλα ἡ κόθος!* Καὶ αὐτὴ ἡ Βελτρανοπούλα εἶνε ἡ θυγάτηρ σας. Μεγαλειοτάτη! εἶνε ἡ ἀληθὴς θυγάτηρ τῆς Ἰωάννας τῆς Πορτογαλλίας!

Ἡ βασίλισσα ἠσθάνθη κλονουμένου τοὺς πόδας τῆς.

Ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλῇ ἀπέναντι τῆς Ἀγνῆς καὶ ἐσκέπετο ὁποῖα τιμωρία ἤρμοζεν εἰς γυναῖκα, ἥτις ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ τοσοῦτον καιρίως τὴν ὑπόληψιν τῆς βασίλισσης τῆς.

Τὰ χεῖλη τῆς διεστάλησαν σπασμωδι-

κῶς καὶ ἐψιθύρισαν μηχανικῶς τὰ ἑξῆς:

— Ἀγνή, οἱ λόγοι τοῦς ὁποῖους ἐτόλμησες νὰ προσφέρῃς πρὸ ὀλίγου, ἦτο ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία κατεδίκασεν εἰς θάνατον σὲ καὶ τὸ τέκνον σου.

— ὦ! ὁ Ἐρρίκος, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ, θὰ ὑπερασπίσῃ τὸ τέκνον σου, Μεγαλειοτάτη! ἀνέκραξε μετὰ πεποιθήσεως ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέφου. Ποῖός ποτε θὰ τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας;

Ἡ Ἰωάννα ἐμειδίασεν.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ἔλθῃ, Ἀγνή, διότι ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία σοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε, δὲν ἦτο ἰδική του· τὴν ἔγραψα ἐγὼ.

— Τί πειράζει! οἱ ὑπηρεταὶ μου θὰ με ὑπερασπίσωσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἐρρίκου.

— Πρὸ τῆς εἰσόδου μου εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, οἱ ὑπηρεταὶ σου συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν λογχοφόρων μου!

Ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ νέφος ἐρυθρὸν ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς, Ἀγνή; Κάλεσον τοὺς ὑπηρεταὶ σου καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλθῃ.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπάτη, εἶνε προδοσία! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Ἀγνή.

— Ἀπεναντίας εἶνε πράξις δικαία, ὠραία μου νέα! Προσέβαλες τὴν βασίλισσαν καὶ ὡς σύζυγον καὶ ὡς μητέρα. Ἡ βασίλισσα λοιπὸν θὰ ἦνε καὶ ὁ δικαστῆς σου.

— Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν θὰ το ἐπιτρέψῃ, εἶπεν ἡ Ἀγνή, παρατηροῦσα τὴν βασίλισσαν μετὰ προφανοῦς ταραχῆς· θὰ εἰσακούσῃ τὰ δεήσεις μου καὶ θὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇ! Εἰς αὐτὸν καὶ μόνον στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου, καὶ κατὰ πάντα ἐσπέω, κατὰ τὴν ὄραν τῆς προσευχῆς μου, διδάσκω καὶ τὸ τέκνον μου νὰ προσεύχεται. Ὅχι! ὁ Θεὸς δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ· θὰ λάβῃ οἶκτον δι' ἐμέ καὶ διὰ τὸ ἀθῶον αὐτὸ πλάσμα!

— Ὁ Θεὸς δὲν εἰσακούει τὰς δεήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν προσβάλλουσι διὰ τῶν πράξεων των, ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα μετὰ σκυθρωπότητος. Ἡ δὸς μοὶ τὸ τέκνον σου, ἢ μετὰ υἱάν ὄραν. . .

Καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς τὸ κοιμώμενον τέκνον της.

— Τι; θέλεις λοιπὸν νὰ το φονεύσῃς; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Ἀγνή, περιτρέχουσα μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον, ὡς παράφρων.

— ὦ! θέλετε νὰ γελάσετε, Μεγαλειοτάτη, δὲν εἶνε ἀληθές; Θέλετε νὰ με τρομάξετε διὰ νὰ με ἀναγκάσετε νὰ σὰς δώσω τὸ τέκνον μου! ἀλλὰ δὲν θὰ χωρισθῶ ποτὲ ἀπὸ τοῦ τέκνου μου! δὲν θὰ το ἐγκαταλείψω ποτέ! Ποτέ, ποτέ, ἐννοεῖτε; Μὴ με ἀναγκάσετε περισσότερον. Δὲν δέχομαι τὴν πρότασίν σας, προσέθηκε μετ' ἀγρίας δυνάμεως· διατάξατε νὰ μὰς φονεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν δέχομαι τὴν πρότασίν σας! Ὅχι, δὲν δέχομαι!

— Προσευχθῆτε λοιπὸν, σὺ καὶ τὸ τέκνον σου, διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ἡ ἀκαμπτος Ἰωάννα.